

Sygn. akt III Ca 891/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2024 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Magdalena Balion - Hajduk

Protokolant Monika Piasecka

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2024 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa C. L.

przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej we W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 23 sierpnia 2023 r., sygn. akt I C 1241/22

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala powództwo;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 850 zł (osiemset pięćdziesiąt złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia o kosztach.**

SSO Magdalena Balion-Hajduk

Sygn. akt III Ca 891/23

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Magdalena Balion - Hajduk

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2024 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa C. L.

przeciwko (...) Bank Spółce Akcyjnej we W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 23 sierpnia 2023 r., sygn. akt I C 1241/22

postanawia:

uzupełnić wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 21 lutego 2024 r. , sygn. akt III Ca 891/23 w ten sposób, że w punkcie 1 po słowach „oddala powództwo” dodać: „ i zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie po upływie tygodnia od doręczenia niniejszego orzeczenia”.

SSO Magdalena Balion-Hajduk

Sygn. akt III Ca 891/23

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z 23 sierpnia 2023 roku zasądził od pozwanej (...) Bank Spółki Akcyjnej we W. na rzecz powoda C. L. 4.112,10 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 grudnia 2022 roku, oddalił powództwo w części i zasądził od pozwanej na rzecz powoda 981,90 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 8 listopada 2013 roku pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną we W. jako kredytodawcą a C. L. jako kredytobiorcą została zawarta w formie pisemnej umowa o kredyt gotówkowy nr (...). Powód przystąpił do umowy jako konsument. Zgodnie z treścią umowy bank udzielił kredytobiorcy na jego wniosek kredytu w wysokości 7.413,67 zł obejmującego środki do dyspozycji kredytobiorcy z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne 5.200 zł, prowizję za udzielenie kredytu 444,08 zł, opłatę z tytułu ubezpieczenia 1.761,49 zł oraz opłatę za wybrany sposób przekazania środków 8,10 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 10.158,42 zł. Ustalono, że powód będzie dokonywał spłat w 48 ratach do 25. dnia każdego miesiąca począwszy od grudnia 2013 roku, przy czym wysokość 47 rat miała wynosić 217,33 zł, a ostatniej raty korygującej 217,51 zł, przy czym bank zastrzegł możliwość jej korekty wynikającej z ewentualnej zmiany wysokości odsetek maksymalnych. Zastrzeżono oprocentowanie według stałej stopy procentowej wyrażonej w stosunku rocznym wynoszącej w dniu podpisania umowy 15,99%. Wysokość rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania określono na 21,28% (podając, że (...) stanowi całkowity koszt kredytu ponoszony przez kredytobiorcę jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu wskazanej w pkt I.1. umowy dla założeń wskazanych w pkt I.5. umowy) a całkowity koszt kredytu na kwotę 3.196,93 zł. W treści umowy przewidziano uprawnienie banku do pobierania opłat i prowizji za czynności związane z obsługą kredytu oraz zmianą postanowień umowy. Pozwana była zobowiązana do uruchomienia środków nie później niż w terminie dwóch dni roboczych od zawarcia umowy zgodnie z dyspozycją kredytobiorcy. Ostateczny termin spłaty kredytu upływał w dniu 25 listopada 2017 roku. Ustalono, że powód może w każdym czasie dokonać przedterminowej spłaty części lub całości kredytu, zaś w przypadku wcześniejszej całkowitej spłaty kredytu obniżeniu ulec miał całkowity koszt kredytu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy. Do umowy dołączono formularz informacyjny.

W dniu 7 lutego 2014 roku pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną we W. jako kredytodawcą a C. L. jako kredytobiorcą została zawarta w formie pisemnej umowa o kredyt gotówkowy plus nr (...). Powód przystąpił do umowy jako konsument. Zgodnie z treścią umowy bank udzielił kredytobiorcy na jego wniosek kredytu w wysokości 19.151,75 zł obejmującego środki do dyspozycji kredytobiorcy z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne 7.700 zł, środki przeznaczone na spłatę zobowiązań finansowych wobec banku 7.281,21 zł, prowizję za udzielenie kredytu 1.147,19 zł, opłatę z tytułu ubezpieczenia 3.015,25 zł oraz opłatę za wybrany sposób przekazania środków 8,10 zł. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 25.990,84 zł, natomiast całkowitą kwotę kredytu określono na 19.151,75 zł. Ustalono, że powód będzie dokonywał spłat w 48 ratach do 2. dnia każdego miesiąca począwszy od grudnia 2013 roku, przy czym

wysokość 47 rat miała wynosić 547,18 zł, a raty ostatniej korygującej 547,08 zł, przy czym bank zastrzegł możliwość jej korekty wynikającej z ewentualnej zmiany wysokości odsetek maksymalnych. Zastrzeżono oprocentowanie według stałej stopy procentowej wyrażonej w stosunku rocznym wynoszącej w dniu podpisania umowy 15,99%. Wysokość rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania określono na 21,40% (podając, że (...) stanowi całkowity koszt kredytu ponoszony przez kredytobiorcę jako wartość procentowa całkowitej kwoty kredytu wskazanej w pkt I.1. umowy dla założeń wskazanych w pkt I.5. umowy), a całkowity koszt kredytu na kwotę 7.994,48 zł. W treści umowy przewidziano uprawnienie banku do pobierania opłat i prowizji za czynności związane z obsługą kredytu oraz zmianą postanowień umowy. Pozwana była zobowiązana do uruchomienia środków nie później niż w terminie dwóch dni roboczych od zawarcia umowy zgodnie z dyspozycją kredytobiorcy. Ostateczny termin spłaty kredytu upływał w dniu 2 lutego 2018 roku. Ustalono, że powód może w każdym czasie dokonać przedterminowej spłaty części lub całości kredytu, zaś w przypadku wcześniejszej całkowitej spłaty kredytu obniżeniu ulec miał całkowity koszt kredytu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy. Do umowy dołączono formularz informacyjny.

Umowa o kredyt z dnia 8 listopada 2013 roku została przez C. L. spłacona całkowicie w dniu 7 lutego 2014 roku, natomiast umowa o kredyt z dnia 7 lutego 2014 roku została całkowicie spłacona w dniu 11 września 2015 roku.

Powód spłacił na rzecz pozwanej tytułem odsetek kapitałowych z umowy z dnia 8 listopada 2013 roku 196,09 zł i z umowy z dnia 7 lutego 2014 roku 3.414,70 zł.

Na podstawie decyzji z dnia 17 marca 2021 roku (...) Bank (...) S.A. zwrócił C. L. kwotę 689,42 zł z tytułu umowy z dnia 8 listopada 2013 roku oraz kwotę 416,74 zł z tytułu umowy z dnia 7 lutego 2014 roku. Kwoty te zwrócono jako część prowizji na podstawie obniżenia całkowitego kosztu kredytu w związku ze spłatą kredytu przed terminem określonym w umowie.

W dniu 15 marca 2022 roku C. L. reprezentowany przez pełnomocnika złożył stronie pozwanej oświadczenie w trybie art. 45 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego odnośnie umów z dnia 8 listopada 2013 roku i 7 lutego 2014 roku, powołując się na naruszenie art. 30 ust. 1 ust. 4, 7, 8 oraz 10 ustawy o kredycie konsumenckim. Oświadczenie doręczono (...) Bank (...) S.A. w dniu 16 marca 2022 roku. Strona pozwana nie uznała oświadczenia za skuteczne.

Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w części, jako podstawę roszczenia wskazując art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, zgodnie z którym w przypadku naruszenia przez kredytodawcę art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1-8, 10, 11, 14-17, art. 31-33, art. 33a i art. 36a-36c konsument, po złożeniu kredytodawcy pisemnego oświadczenia, zwraca kredyt bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób ustalony w umowie. Z kolei stosownie do ust. 4 powołanego przepisu, uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy.

Podkreślił, że powołany przepis uprawnia kredytobiorcę, by po złożeniu skutecznego oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego w razie uprzedniego spłacenia kredytu w całości domagać się od kredytodawcy zwrotu odsetek oraz innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy z wyłączeniem kosztów ustanowienia zabezpieczenia kredytu przewidzianych w umowie (art. 45 ust. 4 u.k.k.).

Sąd Rejonowy, oceniając zarzuty powoda dotyczące zawartych umów o kredyt, stwierdził że

według obowiązującej w dniu zawarcia obu umów definicji z art. 5 pkt 7 u.k.k., całkowita kwota kredytu – suma wszystkich środków pieniężnych, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, natomiast w obu umowach całkowita kwota kredytu została wskazana nieprawidłowo – w pierwszej 7.413,67 zł, w drugiej 19.151,75 zł. Całkowita kwota kredytu powinna była wyrażać kwotę faktycznie udostępnianą (pozostawianą do dyspozycji) kredytobiorcy, co wynika wprost z powołanego przepisu, tymczasem kwoty 7.413,67 zł i 19.151,75 zł obejmowały również prowizje i opłaty. Całkowita kwota kredytu w rzeczywistości powinna wynosić w przypadku

pierwszej umowy 5.200 zł, zaś w przypadku drugiej 14.981,21 zł. W rzeczywistości bowiem środki w takiej kwocie zostały udostępnione powodowi. Doszło więc do naruszenia dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 4 u.k.k.

Sąd Rejonowy wskazał, że naruszono także art. 30 ust. 1 pkt 7 i 8 u.k.k. poprzez wskazanie sumy rat kredytu nieodpowiadającej całkowitej kwocie do zapłaty. W umowie z 2013 roku jako całkowitą kwotę do zapłaty wskazano 10.158,42 zł, natomiast suma rat do zapłaty opiewała na 10.432,02 zł, a w umowie z 2014 roku jako całkowitą kwotę do zapłaty wskazano 25.990,94 zł, zaś suma rat do zapłaty wynosiła 26.264,54 zł. Doszło też do naruszenia pkt 8, gdyż całkowita kwota do zapłaty powinna stanowić sumę całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu. W obu umowach wystąpiła rozbieżność. W pierwszej z nich całkowita kwota do zapłaty została określona na kwotę 10.158,42 zł, podczas gdy całkowity koszt kredytu określono na 3.196,93 zł, a całkowitą kwotę kredytu na 7.413,67 zł, co daje sumę 10.610,60 zł. Analogiczna sytuacja wystąpiła w przypadku drugiej z umów: całkowita kwota do zapłaty miała wynosić 25.990,94 zł, całkowity koszt kredytu 7.994,48 zł, a całkowita kwota kredytu 19.151,75 zł, co daje sumę 27.146,23 zł.

W ocenie Sądu I instancji doszło także do naruszenia dyspozycji art. 30 ust. 1 pkt 10 u.k.k., który nakłada na bank obowiązek podania łącznego (całkowitego) kosztu kredytu. Powinien on stanowić różnicę pomiędzy kwotą, którą kredytobiorca powinien spłacić, a kwotą otrzymaną przez kredytobiorcę do dyspozycji. Jeżeli chodzi o umowę z 2013 roku, koszt ten został wskazany przez bank na kwotę 3.196,93 zł, podczas gdy w rzeczywistości wynosił 4.958,42 zł, na co złożyło się 444,08 zł prowizji, 1.761,49 zł ubezpieczenia, 8,10 zł opłaty za wybrany sposób przekazania środków oraz 2.744,75 zł odsetek. Z kolei w umowie z 2014 roku całkowity koszt kredytu bank określił na kwotę 7.994,48 zł w sytuacji, w której w rzeczywistości wynosił 11.009,73 zł, na co złożyło się 1.147,19 zł prowizji, 3.015,25 zł ubezpieczenia, 8,10 zł opłaty za wybrany sposób przekazania środków oraz 6.839,19 zł odsetek. Dlatego też informacja o całkowitym koszcie kredytu została w istotny, wręcz rażący sposób błędnie przekazana powodowi jako konsumentowi i mogła zniekształcać jego decyzję w przedmiocie zawarcia umowy. Wszak pojęcie „całkowitego kosztu kredytu” powinno jasno i czytelnie wskazywać kwotę, jaką konsument zwróci bankowi z wyjątkiem zwrotu otrzymanego kapitału, toteż jest niezwykle ważne z punktu widzenia wiedzy konsumenta przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie zawarcia bądź niezawarcia umowy.

Sąd Rejonowy uznał, że powód był więc uprawniony do skorzystania z sankcji kredytu darmowego, co usprawiedliwiało jego roszczenie co do zasady.

W ocenie Sądu Rejonowego nie doszło do wygaśnięcia uprawnienia C. L. do złożenia oświadczenia o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego. Okolicznością bezsporną było to, że w dniu 17 marca 2021 roku pozwana zwróciła powodowi kwoty z obu umów stanowiące część uiszczonej prowizji, natomiast w dniu 15 marca 2022 roku C. L. złożył oświadczenie w trybie art. 45 ust. 1 u.k.k., podczas gdy spłata obu umów nastąpiła znacznie wcześniej – odpowiednio w 2014 roku i 2015 roku. Punktem spornym było więc to w kontekście ustalenia, czy dochowano rocznego terminu z art. 45 ust. 4 u.k.k. dokonanie przez spółkę zwrotu części prowizji wyczerpuje desygnaty pojęcia „wykonanie umowy”.

W ocenie Sądu I instancji pojęcie to należy rozumieć jako wywiązanie się przez obie strony umowy ze wszystkich obowiązków związanych z zobowiązaniem. Stan „wykonania umowy” nie następuje z dniem wypłaty środków przez kredytodawcę i może, ale nie musi nastąpić z dniem całkowitej spłaty zobowiązania przez kredytobiorcę. Możliwa jest bowiem sytuacja, w której po spłaceniu zobowiązania na jednej ze stron bądź na obu stronach ciążyą dalsze obowiązki. Tak było też w przypadku obu spornych umów.

Bank zwrócił część prowizji z tytułu przedterminowej spłaty dopiero w dniu 17 marca 2021 roku i w konsekwencji dopiero wtedy nastąpiło „wykonanie umowy” w rozumieniu art. 45 ust. 4 u.k.k. i do dnia 17 marca 2021 roku nie rozpoczął biegu termin 1 roku, o którym mowa w art. 45 ust. 4 u.k.k.

Pozwana w apelacji zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 100 k.p.c. w związku z art. 98 § 1¹ k.p.c. przez obciążenie pozwanej kosztami procesu w całości, kiedy nie było ku temu podstaw

oraz naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 45 ust. 5 ustawy o kredycie konsumenckim przez błędną interpretację i przyjęcie jako wykonanie umowy dzień zwrotu należnej kredytobiorcy prowizji to jest 18 marca 2021

roku, a nie dzień dokonania spłaty całości kredytu przez kredytobiorcę tj. dzień 7 lutego 2014 roku dla umowy (...) oraz 11 września 2015 roku dla umowy (...), a w konsekwencji przyjęcie, że oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego zostało złożone w dniu 16 marca 2022 roku w rocznym ustawowym terminie,

a także niezależnie od powyższego zarzucił naruszenie art. 5 pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim przez błędną interpretację i nieprawidłowe przyjęcie definicji całkowitego kosztu kredytu,

art. 5 pkt 7 w związku z pkt 6 ustawy o kredycie konsumenckim przez przyjęcie, że koszty ubezpieczenia indywidualnego należy doliczyć do całkowitych kosztów kredytu, w sytuacji, gdy koszty te nie były obowiązkowe oraz art. 30 ust. 1 pkt 4, 7, 8 i 10 ustawy o kredycie konsumenckim przez błędne zastosowanie i przyjęcie, że umowa narusza wymogi wskazane w przytoczonych przepisach, w sytuacji gdy umowa jest z nimi zgodna.

Pozwana wniosła o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obie te instancje.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania odwoławczego, odnosząc się szczegółowo do zarzutów apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie co do zawarcia umów kredytu, ich treści i spłaty nie były bezsporne, natomiast spór dotyczył oceny treści obu umów kredytu oraz tego czy w niniejszej sprawie znajduje zastosowanie sankcja kredytu od darmowego określona w art. 45 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim i w związku z tym czy zachowano wskazany w art. 45 ust. 5 ustawy o kredycie konsumenckim rocznym termin do złożenia oświadczenia o skorzystaniu przez powoda z sankcji kredytu darmowego.

Istotą sankcji kredytu darmowego wynikającego z art. 45 ust. 1 u.k.k. jest założenie, że w razie uchybienia przez kredytodawcę określonym obowiązkom informacyjnym na etapie przedkontraktowym, wynikającym z przepisów art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1 pkt 1–8, 10, 11, 14–17, art. 31–33, art. 33a i art. 36a–36c u.k.k., konsument będzie uprawniony do zwrotu kwoty kredytu w wysokości kapitału, bez konieczności zapłaty na rzecz kredytodawcy odsetek oraz pozostałych kosztów zastrzeżonych w umowie kredytu (określonych w art. 5 pkt 6 u.k.k.),

Konsument, który chce skorzystać z tego uprawnienia, musi złożyć kredytodawcy pisemne oświadczenie o zamiarze skorzystania z sankcji kredytu darmowego. Jednakże zgodnie z art. 45 ust. 5 ww. przepisu uprawnienie to wygasa po upływie roku od dnia wykonania umowy. Wykonanie umowy należy rozumieć w tym przypadku jako przekazanie środków przez kredytodawcę, a nie dzień wykonania umowy przez pożyczkobiorcę/ kredytobiorcę, czyli dzień zwrotu pełnego długu, czy jak w tym przypadku zwrotu części prowizji przez bank w związku z wcześniejszą spłatą kredytu.

Celem wprowadzonego przez ustawodawcę terminu prekluzyjnego była chęć uporządkowania i stabilizacji obrotu przez wykluczenie sytuacji, w których możliwość powołania się na sankcję kredytu darmowego – i tym samym zmiana treści zobowiązania – trwałyby w nieskończoność, pozbawiając kredytodawcę pewności co do kształtu relacji łączącej go z konsumentem (tak: M. Grochowski, komentarz do art. 45 [w:] K. Osajda (red.), Ustawa o kredycie konsumenckim. Komentarz, Wyd. 2, Warszawa 2019, Nb 20). Brak jest podstaw dla podzielenia stanowiska prezentowanego przez powoda i Sąd I instancji, iż termin ten nie upłynął z uwagi na fakt zwrotu przed wytoczeniem powództwa części prowizji. Obliczanie terminu prekluzyjnego a tempore facti, nie zaś a tempore scientiae - od chwili, w której konsumentowi można byłoby przypisać wiedzę o naruszeniu obowiązku informacyjnego, upraszcza zarazem sam sposób kalkulowania terminu, odnosząc go do daty możliwej do stwierdzenia w oczywisty sposób. Równocześnie biorąc pod uwagę charakter obowiązku podlegającego sankcjonowaniu, regulacji ustawowej, objętej fikcją powszechnej znajomości, w typowych sytuacjach fatum oraz scientia (jako możliwość przypisania wiedzy, nie zaś wiedza rzeczywista), będą istniały w tej samej chwili (vide: M. Grochowski, Komentarz do art. 45 Ustawy

o kredycie konsumenckim, w: K. Osajda (red) Ustawa o kredycie konsumenckim, Komentarz, Legalis, wyrok SO w Poznaniu z dnia 13 czerwca 2018 r., sygn. akt XIV C 1375/17, Legalis). W doktrynie szeroko podkreśla się, iż przez wykonanie umowy kredytu/pożyczki (w stosunku do umów będących w realizacji) należy rozumieć datę jej zawarcia, tj. uruchomienia kredytu lub pożyczki. O wykonaniu kredytu/pożyczki można mówić wtedy, gdy kredytobiorca/pożyczkobiorca uzyskał na własność przedmiot kredytu/pożyczki bądź gdy stworzono mu prawną możliwość wykorzystania przedmiotu kredytu/pożyczki tak jak może to czynić właściciel rzeczy. W niniejszej sprawie w przypadku umowy 8 listopada 2013 roku i z 7 lutego 2014 roku środki pieniężne zostały przekazane powodowi zgodnie z umową w terminie 2 dni roboczych o zawarcia umowy czyli odpowiednio 13 listopada 2013 roku i z 11 lutego 2014 roku, zaś oświadczenie o skorzystaniu z sankcji kredytu darmowego pochodzi z 15 marca 2022 roku.

Sąd Okręgowy uznał zatem zarzut apelacji naruszenia art. 45 ust. 5 ustawy o kredycie konsumenckim za uzasadniony, co skutkowało z mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmianą zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości. W związku z tym nie ma potrzeby ustosunkowywania się do zarzutów naruszenia pozostałych przepisów prawa materialnego zawartych w apelacji.

Stosownie do wyników postępowania Sąd odwoławczy obciążył na mocy art. 98 § 1 k.p.c. kosztami postępowania za obie instancje powoda jako przegrywającego postępowanie. Na koszty procesu złożyło się wynagrodzenia pełnomocnik pozwanej w kwocie 900 zł, natomiast w drugiej instancji koszty postępowania obciążające powoda wyniosły 850 zł tj. 400 zł opłata od apelacji oraz 450 zł wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej.

SSO Magdalena Balion – Hajduk